

ת"פ 60270/11/21 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד היתאם סמהדאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 60270-11-21 מדינת ישראל נ' סמהדאן(עציר)

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד ערן צרויה
נגד
הנאשם:
היתאם סמהדאן
ע"י ב"כ עו"ד אבנר שמש

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 ועבירה של נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח תקפה לפי סעיף 2(א+ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.
2. במסגרת ההסדר הצדדים לא הגיעו להבנה עונשית וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

כתב האישום

3. הנאשם מעולם לא קיבל רישיון נהיגה לנהיגת רכב מכל סוג שהוא. ביום 18.11.2021 בשעה 14:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג סובארו (להלן: "הרכב") השייך לו, בשביל עפר באזור כביש 40 צפונית לצומת גורל לכוון מזרח (להלן: "שביל העפר"). אדם אחר שזהותו אינה ידועה ישב לצד הנאשם במושב הנוסע. במהלך הנסיעה הנאשם החזיק ברכב מאחורי המושב שליד הנהג בסם מסוכן קנבוס בכמות קטנה לצריכה עצמית. במועד הנ"ל שוטרים שרכבו על אופנועי משטרה בעודם לבושים מעילי משטרה בשביל העפר בכוון הנגדי לכוון נסיעתו של הנאשם הבחינו כי הנאשם נוסע לעברם. אחד השוטרים (להלן: "השוטר") צפר לנאשם והדליק את האורות הכחולים המהבהבים שעל אופנועו. הנאשם הבחין בכך אך המשיך בנסיעה בשביל העפר וגרם לשוטר לסטות ממנו. בעקבות האמור השוטרים נסעו בשביל העפר אחר הנאשם כשבשלב מסוים במהלך הנסיעה הנוסע יצא מהרכב וברח מהמקום. הנאשם המשיך בנסיעה לעבר עליה תלולה בשטח כשהשוטר נוסע אחריו. בשלב מסוים, לקראת סוף העלייה, כאשר הרכב עמד בשיפוע חד, עצר הנאשם את הרכב, פתח את

דלת הנהג וכשהבחין בשוטר אשר המשיך להתקדם לעברו יצא מהרכב מבלי להרים את בלם היד ובכך גרם לרכב להתדרדר בניסיון לפגוע בו בכוונה למנוע את מעצרו וברח מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם הרכב התדרדר לאחור ופגע בצדו הימני של האופנוע וברגלו הימנית של השוטר אשר הצליח לרדת במהירות מהאופנוע ולהתרחק מהרכב. השוטר פונה למרכז רפואי סורוקה שם נמצא כי הוא סובל מרגישות בקרסול ימין.

תסקיר שירות מבחן

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר של שירות המבחן לעניין העונש. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 19.5, רווק, סיים 10 שנות לימוד, התקשה להתמיד במסגרות החינוכיות בשל ריצוי מאסרים החל מגיל 15, מתגורר בבית הוריו ועבד בעבודות גיון כחצי שנה. משפחת מוצאו של הנאשם כוללת זוג הורים ואחד עשר אחים. אמו של הנאשם מתמודדת נפש. אביו מובטל ולא שהה בבית לאורך מרבית שנות ילדותו של הנאשם. שירות המבחן התייחס לעברו הפלילי של הנאשם ולקשר שלו בעבר עם שירות המבחן לנוער אשר התאפיין בחוסר שיתוף פעולה, העדר הבנה מצדו לחומרת מצבו ולצרכיו הטיפוליים, היעדר מוטיבציה לשינוי והעדר תמיכה משפחתית, ועל כן לא הומלץ על שילובו בטיפול.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מודה בביצוע העבירות באופן פורמאלי אך הוא מתקשה לייחס לעצמו את ביצוע העבירות ומציג עמדה מצמצמת ומטשטשת באשר לחלקו בהן.

שירות המבחן התרשם שהנאשם חסר תמיכה הורית, הצטרף לחברה שולית בגיל צעיר, אימפולסיבי ומתקשה לדחות סיפוקים, מבטא עמדות מקלות למעבר על החוק, אינו מבין את חומרת מעשיו ואת ההשלכות שלהם, והוסיף שסנקציות עונשיות קודמות לרבות עונשי מאסר לא היוו עבורו גורם מרתיע. שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מרתיע ומחדד גבולות במסגרת מאסר ומאסר מותנה.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם עונש ההולם נע בין 30 ל-50 חודשי מאסר. המאשימה עתרה לעונש של 40 חודשי מאסר, להפעלת מאסר המותנה בן 8 חודשים שתלוי ועומד כנגדו במצטבר, למאסר מותנה, לפסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי ולקנס.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה בערכים אלו ולנסיבות החמורות בהן בוצעו העבירות לרבות לנזק שנגרם ולנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות ולסיבה שהביאה אותו לבצע העבירות (הרצון להימלט מאימת הדין). המאשימה טענה כי תסקיר שירות המבחן על ההמלצה שבו מתכתב עם עמדתה העונשית. המאשימה הוסיפה שיש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד וזאת בשים לב לעבירות שעבר הנאשם במקרה זה, ובשים לעברו הפלילי של הנאשם ולכך שעונשים שהוטלו עליו בעבר, לרבות מאסר מותנה בר הפעלה לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות. המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

6. אף ב"כ הנאשם טען לעונש בכתב והשלים טיעונו על-פה. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר כולל הפעלת המאסר המותנה, מאסר מותנה, קנס מידתי ופסילת רישיון נהיגה לתקופה קצרה.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקון שנערך בכתב האישום שמשקף נכוחה את שהתרחש בפועל. ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של הנאשם מלמדים על כך שאלו נמצאים במדרג הנמוך של חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. בעניין זה הדגיש כי הנאשם דרדר הרכב אל עבר השוטר במטרה להימנע ממעצר ולא במטרה להטיל בו נכות או מום. ב"כ הנאשם התייחס בהרחבה לנסיבות האישיות-משפחתיות של הנאשם, לרבות לסביבה הדלה בה הוא גדל, להיעדר תמיכה הורית, למצב הסוציאלקונומי הקשה של משפחתו ולגילו הצעיר של הנאשם. ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל גם להודאת הנאשם, לאחריות שלקח, לחיסכון בזמן שיפוטי, לחלוק הזמן ולפגיעה הצפויה מעונש מאסר ממושך בשיקומו של הנאשם ובמשפחתו של הנאשם. ב"כ הנאשם הוסיף שהנאשם משתף פעולה עם גורמי הטיפול במעצר והשתתף במספר קבוצות טיפוליות. כן טען, שהפסיקה שצרפה המאשימה אינה רלוונטית לענייננו באשר היא מתייחסת לנסיבות חמורות יותר. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

7. הנאשם אמר את דברו. בפני שירות המבחן אמנם התקשה הנאשם לקחת אחריות על מעשיו אך בדבריו לפני בית המשפט הציג עמדה אחרת. הנאשם מסר, בין היתר, כי הוא עשה טעות כי הוא מצטער על מעשיו וכי הוא מבקש סליחה.

דין והכרעה

8. בשל הקשר ההדוק בין כלל העבירות שביצע הנאשם סבורני כי יש לראותן ככאלו המגבשות "אירוע" אחד. אף הצדדים הציגו כאמור מתחם עונש הולם אחד, כל צד לפי הבנתו. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 18 ל - 36 חודשי מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובענישה הנוהגת, כפי שאפרט להלן.

9. הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך ושל השוטרים שרדפו אחריו, שמירה על הסדר הציבורי והגנה על שלטון החוק ונציגיו.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית.

הנאשם נהג ברכב מבלי שהוציא רישיון נהיגה כשברכב החזיק בסם מסוכן, לא עצר את הרכב על-פי הוראות השוטרים והחל להימלט כשהוא גורם לשוטר לסטות מן הדרך. בשלב מסוים של המרדף יצא מהרכב מבלי להרים את בלם היד וגרם לרכב להתדרדר לאחור לעבר השוטר שדלק אחריו ולפגוע באופנוע וברגלו של השוטר. השילוב בין מקבץ העבירות שביצע הנאשם יחד עם האופן בו הן בוצעו, מלמד על יחס מזלזל ובוטה של הנאשם כלפי שלטון החוק ונציגיו.

עבירה של חבלה בכוונה מחמירה מתאפיינת בחומרת המחשבה הפלילית-כוונה מחמירה להטיל מום או נכות

או להתנגד למעצר או לעיכוב וכיוצ"ב כמפורט בסעיף 329 לחוק העונשין, ומכאן שהיא מלמדת על מידת אשם גבוהה במיוחד. בית המשפט העליון עמד בע"פ 205/19 **לברוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.6.2020), פסקה 9 על חומרתה של עבירה זו במסגרת עבירות האלימות:

"חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע המערער, ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח".

בענייננו בסופו של המרדף הנאשם כזכור גרם לרכבו להתדרדר אל עבר השוטר שדלק אחריו והיה בעקבותיו, וזאת בניסיון לפגוע בו בכוונה למנוע את מעצרו או את עיכובו. כתוצאה מכך אכן הרכב פגע בשוטר וזה נפגע. למרבה המזל פגיעה זו לא הייתה משמעותית.

עלהחומרבהרואה בית המשפט העליון את הסכנה בנהיגה פרועה במטרה להימלט מגורמי אכיפת החוק, גם כאשר הנאשם לא הורשע בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ראו למשל ע"פ 2519/14 **אבוטליקיאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.12.2014), פסקה 9; ע"פ 4235/14 **חטיב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.12.2015), פסקה 10.

10. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש לתת משקל לנזק שנגרם מביצוע העבירות (הפגיעה הפיזית שנגרמה לשוטר, הפגיעה בשלטון החוק ובעבודה תקינה של נציגיו, הפגיעה בסדר הציבורי); לנזק שעלול היה להיגרם מביצוע העבירות (לפגיעה במעורבים אחרים ולפגיעה קשה יותר בשוטר או בנאשם עצמו או במי שהיה איתו ברכב); לכך שהנאשם נהג ברכב מבלי שהוציא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח על הסיכון הנובע מכך, כשהוא מחזיק ברכב סם מסוכן; לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות (הוא זה שנהג ברכב וגרם להתדרדרותו לעבר השוטר); לנועזות שבאופן ביצוע העבירות ול"דבקות" של הנאשם שלא להיתפס על-ידי המשטרה.

לצד זאת, נתתי דעתי גם לכך שבסופו של יום, למרבה המזל, לא נגרם לשוטר נזק פיזי משמעותי; לכך שהעבירות לא בוצעו בכביש סואן אלא בשביל עפר על מידת הסיכון הנגזרת מכך, לכך שהנאשם לא נסע ישירות עם הרכב לכוון השוטר בכוונה לגרום לו מום או נכות אלא הניח לו להתדרדר לעברו של השוטר על מנת לנסות ולהימלט ממעצרו; לכך שהסם שנתפס ברכבו אינו נמנה על הסמים הקשים ולכך שכמות הסם שנתפסה הייתה קטנה ונועדה לצריכה עצמית.

הגם שכך, סבורני כאמור כי דווקא השילוב שבין העבירות הוא שמחמיר את נסיבות כל אחת מן העבירות שעבר הנאשם.

11. מדיניות הענישה בעבירות שבענייננו היא רחבה ומגוונת והיא תלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי והאופק השיקומי ובנסיבות ה"מעשה" לרבות משך זמן שארך המרדף, אופי המרדף והאלימות, הנזק

שנגרם, סוג הסם ומשקלו וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על הענישה.

ביחס לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה שעבר הנאשם אציין כי אכן בחלק מהפסיקה בהן קיימות נסיבות דומות של מרדף משטרתי כבענייננו יוחסה לנאשם עבירה שונה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה אשר בגזרת עבירות המרדף יש שמחשיבים אותה לחמורה יותר, הגם שהעונש שלצד שתי העבירות הוא זהה.

בע"פ 7097/15 **אלאעסם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.08.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד שהורשע לאחר הליך הוכחות בעבירות של מעשי פיזיות ורשלנות, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר, איומים, בריחה ממשמורת חוקית, נהיגה בשכרות, נהיגה בזמן פסילה והסתייעות ברכב לביצוע פשע והותיר על כנו עונש של 50 חודשי מאסר הכולל הפעלה של מאסר על תנאי מתוכם 20 חודשים ממנו לריצוי במצטבר. במקרה זה הנאשם התנגש בהיותו שיכור ברכב אחר, התעלם מקריאות שוטרים שהורו לו לעצור והמשיך בנסיעתו. שוטר שקפץ על הרכב, תלה את עצמו על חלון הנהג והורה לו לעצור. הנאשם היכה את השוטר, המשיך בנסיעה כשהשוטר תלוי על הרכב והמשיך בנסיעה על המדרכה כאשר אוטובוס חסם את נתיב הנסיעה שלו. בהמשך שוטר שני נתלה על חלונו, ושני שוטרים אלה קיבלו מכה. הנאשם התנגד למעצרו, ניסה לברוח מהניידת ולאחר שנעצר בשנית איים על השוטרים.

בע"פ 4277/14 **אלזבידי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.5.2015) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיבי תחבורה, בחבלה בכוונה מחמירה, בהפרעה לשוטר ובנהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין חומרת העונש והותיר על כנו עונש של 42 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם שנהג ללא רישיון נהיגה נמלט מרכב משטרה עם שוטרים מוסווים שעקב אחריו וביקש ממנו לעצור במערכת הכריזה והבהב וצפר לו בפנסי הניידת. הנאשם במהלך המרדף התפרץ לצומת באופן שחייב נהג אחר לסטות בפתאומיות, אל עבר השוליים, כדי למנוע התנגשות. כמו כן רוכב אופניים וילדים שנקרו בנתיב נסיעתו בקפצם לצדי הרחוב ומכונית פרטית ומשאית בטון, אשר נסעו מולו כדין, נאלצו לסטות הצדה כדי למנוע תאונה. בהמשך לאחר שמכוניתו נעצרה הנאשם אחר שישב לצדו החלו להימלט רגלית עד שנתפסו.

בת"פ (מחוזי-חי') 51396-01-21 **מדינת ישראל נ' דלאיכה** (פורסם בנבו, 5.10.2021) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה עונש של 40 חודשי מאסר. במקרה זה ניסה הנאשם להימלט משוטרים שעמדו במחסום משטרתי, במהלך ניסיונותיו להימלט פגע הנאשם בחזית הניידת ובכך גרם לדלת הקדמית להיסגר על רגלו של אחד השוטרים, שניסה לצאת ממנה. בהמשך פגע שוב בניידת וברכב שחנה במקום. הנאשם ניסה לפגוע עם הרכב בשוטרים ובפקחים שרצו בכביש לעברו ובהמשך לכך, חלק מהשוטרים במקום ירו לעבר הרכב ואחד הכדורים פגע בראשו של אחד מחבריו ששהה עמו ברכב.

ולבסוף גרם למותו.

בע"פ 5501/20 דור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.6.2021) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה ודחה את ערעור הנאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונהיגה ללא רישיון ותחת עונש של 6 חודשי מאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי הועמד עונשו על 18 חודשי מאסר, וזאת מטעמי שיקום. במקרה זה הנאשם מסר לשוטרים שפנו אליו פרטי זיהוי שגויים ומשהודיעו לו שהוא מעוכב לתחנת המשטרה החל בנסיעה ברכב. או אז אחד השוטרים נתלה על חלונו ובמהלך נסיעה בכביש ראשי למשך חצי דקה (כ-100 מטרים) הורה לנאשם לעצור וזה לא עשה כן. בהמשך השוטר נפל ונגרמו לו חבלות שונות לרבות שבר שהצריך ניתוח. בית המשפט העליון קבע מתחם עונש הולם של 18-48 חודשי מאסר ובשל שיקולי שיקום העמיד עונשו של הנאשם על תחתית המתחם שקבע.

בע"פ 2789/13 מדינת ישראל נ' חמדי (פורסם בנבו, 4.8.2013) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בעבירות של הסעת שב"ח וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ותחת עונש של 13 חודשי מאסר שהוטל בבית המשפט המחוזי נקבע עונש של 20 חודשי מאסר. גם במקרה זה הנאשם הסיע שבח"ים רבים (ולכן הורשע בעבירה היותר חמורה של הסעת שב"ח) ולא שעה להוראת שוטר לעצור והחל בבריחה בכביש בין עירוני ראשי במהלכה התעלם מכריזת השוטר לעצור, ניסה לנגח הניידת ועצר רק לאחר ששוטר שלף אקדח לעברו. בית המשפט העליון הבהיר כי מצא שלא להחמיר ביתר עם הנאשם נוכח ההלכה שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות הדין עם הנאשם ונוכח גילו הצעיר של הנאשם (היה בגיר-צעיר), העדר עבר פלילי ותסקיר חיובי.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים ומטבע הדברים כל צד הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

המאשימה צרפה למשל את:

ע"פ 7003/09 אבו עמרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.1.2011) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגת רכב בזמן פסילת רישיון נהיגה וללא ביטוח והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל בנוסף להפעלה של שלושה מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים כנגד הנאשם כך שסך הכל הושתו על הנאשם 78 חודשי מאסר. יש לציין שנסיונות המרדף באותו מקרה היו חמורות מאלו שבענייננו, ולא בכדי הורשע שם הנאשם גם בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. כן ראוי לזכור כי אותו נאשם לא לקח אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות להבדיל מהנאשם שלפני;

ואת ת"פ (מחוזי-ב"ש) 8202/04 מדינת ישראל נ' אבומחרם (פורסם בנבו, 20.3.2006) בו גזר בית המשפט על נאשם שהורשע בעבירות של בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר, הסעת שב"ח והסתייעות בכלי רכב לביצוע פשע עונש של 42 חודשי מאסר. גם במקרה זה, להבדיל מענייננו, נסיבות המרדף היו חמורות יותר וכללו ניסיון לדרוס שני שוטרים, הנאשם הורשע בעבירה של

סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה פרט לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והוא הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות.

ב"כ הנאשם הפנה בטיעוניו הכתובים בעיקר לפסיקה בעבירות אלימות, ובין היתר הפנה ל:

ע"פ 1855/20 **חמאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.9.2020) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף 12 חודשי מאסר שהשית עליו בית משפט המחוזי. הענישה המקלה התבססה מלכתחילה בין היתר על המלצה חיובית של שירות המבחן, המלצה שלא קיימת בענייננו;

ע"פ 8585/04 **פסחוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.9.2017) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והפחית את עונשו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף עונש של 10 חודשי מאסר, וזאת מטעמי שיקום שאינם מתקיימים בענייננו

ת"פ (מחוזי-באר שבע) 63122-07-19 **מדינת ישראל נ' אבו הבירה** (פורסם בנבו, 11.5.2020) בו נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של מעשי פזיזות ורשלנות, הפרת הוראה חוקית וחבלה בכוונה מחמירה, נהיגה בשכרות ונהיגה ללא רישיון נהיגה, בזמן פסלות וללא פוליסת ביטוח עונש של 38 חודשי מאסר. יצוין, כי נסיבות ביצוע העבירה באותו מקרה היו חמורות יותר וכללו בין היתר נסיעה ברכב למרחק קצר כאשר שוטר תלוי על חלון הרכב.

12. לא מצאתי בענייננו לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע, ובגדרי המתחם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשם ולחיסכון בזמן שיפוטי; לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו; לנסיבות חיי הקשות של הנאשם, לגילו הצעיר ולאמור בתסקיר שירות המבחן על ההמלצות הכלולות בו.

מצאתי לתת משקל גם לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 3 הרשעות בגין אף ריצה עונשי מאסר בפועל.

בעניין עברו הפלילי של הנאשם ראוי לתת את הדעת להרשעתו השנייה, מבית המשפט המחוזי לנוער, אשר התייחסה בין היתר לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (הגם שלא בנסיבות של הימלטות מהמשטרה), בגינה נדון ל-10 חודשי מאסר.

כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים מת"פ 39427-05-18 שלא הרתיע אותו מלשוב ולהסתבך בפלילים. לנוכח האמור, ולנוכח נסיבות ביצוע העבירות והמלצת שירות המבחן, נדמה כי יש צורך לתת ביטוי בענישה גם לשיקול הרתעת היחיד, זאת לצד שיקול הרתעת הרבים היפה לגזרה זו של עבירות.

הגם שבהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין הכלל הוא הפעלה במצטבר של עונש המאסר המותנה, מצאתי במקרה זה לחפוף חלק ממאסר זה למאסר שייגזר על הנאשם בתיק זה וזאת לנוכח הודאת הנאשם במיוחס לו וגילו הצעיר.

13. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר.

אני מפעיל את עונש המאסר המותנה בן 8 חודשים מת"פ 39427-05-18 באופן ש-4 חודשים ממנו ירוצו במצטבר ו-4 חודשים ממנו ירוצו בחופף לעונש המאסר שהוטל על הנאשם.

סה"כ ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר החל מיום מעצרו.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה של חבלה בכוונה מחמירה או עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה או עבירה של נהיגה פוזת (לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין).

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת סם מסוג פשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ד. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר.

על הנאשם למלא תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט לצורך תחילת מניין הפסילה. הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת, אם קיימת.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ג, 27 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.